OCHORUS ORIGINALS

1

Відважні для Бога

Шестеро, що пішли за Ісусом у широкий світ

Ochorus

Відважні для Бога

Шестеро, що пішли за Ісусом у широкий світ

Ochorus Originals

OCHORUS

Про Ochorus

Зробити величні класичні твори християнської віри безкоштовними для Церкви по всьому світу — рідною мовою кожного, на славу Божу.

Ochorus — християнське служіння з осередками у Вікторії (Канада) та Кампалі (Уганда). Від 2021 року ми знаходимо великі християнські книги минулого, дбайливо редагуємо їх для сучасних читачів і даруємо — безкоштовно читати й безкоштовно зберігати.

Ми не лише вебсайт. Книги, надруковані в Уганді, ми передаємо просто в руки людям по всій Східній Африці — на пасторських конференціях, а також у церквах, школах і в'язницях, куди нас запрошують служити.

Читайте далі на ochorus.com

- Сотні класичних творів, проповідей і біографій — безкоштовно, без реклами й без облікового запису.
- Книги багатьма мовами — від англійської та суахілі до арабської й гінді.
- Плани читання, виділення й нотатки, що супроводжують вас на будь-якому пристрої.
- Слухайте вголос або збережіть книгу, щоб читати офлайн.
- Безкоштовні завантаження, як це. Діліться ними вільно.

«Ви дармо дістали — дармо давайте!»

Матвія 10:8

Зміст

Семюел Кроутер: хлопчик із невільницького корабля — 5

Мері Слессор: дівчина, яка нічого не боялася — 7

Гадсон Тейлор: людина, яка не хотіла бути чужинцем — 9

Джордж Мюллер: людина, яка молилася за сніданок — 11

Ґледіс Ейлворд: служниця, яка вивела сотню дітей — 13

Емі Кармайкл: мати врятованих — 15

Семюел Кроутер: хлопчик із невільницького корабля

Коли Семюел Кроутер був хлопчиком в Африці, його звали зовсім не Семюел. Його ім'я було Аджаї, і жив він у містечку Осогун, у краю народу йоруба, там, де тепер Нігерія. У нього були мама, брати й сестри та рідна домівка, яку він дуже любив.

Одного страшного ранку, коли йому було років дванадцять, на містечко налетіли розбійники. Вони підпалили хати й потягли людей на мотузках, щоб продати в рабство. Аджаї відірвали від мами. Його продали раз, потім знову, і ще раз, аж поки нарешті не заштовхали на переповнений корабель, що мав плисти через море. Під палубою було темно, спекотно й повно наляканих людей. Він думав, що вже ніколи не побачить ні своєї домівки, ні неба.

Але Бог не забув хлопчика в темряві. У відкритому морі за ними погнався британський корабель. Його моряки полювали на невільницькі кораблі й визволяли полонених. Вони наздогнали корабель, на якому був Аджаї, збили кайдани й перевезли звільнених людей до міста Фрітаун у Сьєрра-Леоне, де ті могли почати нове життя.

У Фрітауні Аджаї зробив те, чого йому ніколи раніше не дозволяли: він пішов до школи. Виявилося, що вчиться він чудово. Він вбирав читання й письмо так, як суха земля вбирає дощ. Коли він охрестився як християнин, то взяв собі нове ім'я — Семюел Кроутер, — але

ніколи не забував ні Аджаї, ні свого народу, ні мови, якою той розмовляв.

Саме це останнє й стало великою справою його життя. Семюел почув добру новину про Ісуса англійською. Але його рідний народ, йоруба, не вмів читати англійською. Тож Семюел сів і взявся за довгу, терплячу працю — перекладати Біблію мовою йоруба, слово за словом, щоб матері, діти й старі люди на його батьківщині могли самі її читати. Він допоміг уперше в історії записати мову йоруба.

Семюел виріс і став служителем, а потім, 1864 року, сталося те, чого ще ніколи не бувало: його висвятили на єпископа — першого єпископа-африканця в його церкві. Хлопчик, якого колись продали в кайданах, тепер вів інших за Ісусом, і робив це як африканець, що пишався народом, з якого вийшов.

Семюел Кроутер міг вирости озлобленим через усе, що з ним зробили. Натомість він присвятив життя тому, щоб дати своєму народові найбільший дар, який отримав сам: Божі слова рідною мовою.

Мері Слессор: дівчина, яка нічого не боялася

Мері Слессор росла в бідності в сірому місті Данді, у Шотландії. Її родина мала так мало грошей, що Мері пішла працювати на джутову фабрику, коли їй було лише одинадцять: з самого ранку вона доглядала великі гуркітливі верстати, а до школи ходила тільки на півдня. У неї було руде волосся, яскраво-блакитні очі й запальна вдача, яку їй довелося вчитися приборкувати.

На фабриці хтось дав Мері оповідання про місіонера Девіда Лівінгстона, який пройшов через усю Африку. Мері читала їх, аж поки їй не почало здаватися, що вона майже бачить ті річки й ліси. І вона вирішила: колись вона теж туди поїде.

Так і сталося. Коли Мері виросла, вона попливла до Калабару, там, де тепер Нігерія, щоб розповідати людям про Ісуса. Але Мері не хотіла жити окремо від людей у зручному будинку. Вона хотіла жити разом із ними. Вона вивчила їхню мову, ефік, так добре, що могла нею сміятися, сперечатися й молитися. Вона їла їхню їжу, ночувала в їхніх селах і ходила лісом босоніж. Люди перестали бачити в ній чужинку. Вони називали її «Ма».

У тих краях був жорстокий і страшний звичай. Коли народжувалися близнюки, люди вірили, що немовлята прокляті і що одне з них — дитя злого духа. Тож близнюків відносили в ліс і залишали там помирати, а їхню матір виганяли.

Мері вважала це брехнею, та ще й злою. Тож щойно вона чула про близнюків, то бігла — у ліс, у темряву, у саму гущу розлюченого натовпу — підхоплювала немовлят і несла їх додому. Багатьох із них вона виростила як своїх власних. Потроху, бо одна маленька рудоволоса жінка не хотіла боятися, вбивства близнюків почали припинятися.

Вожді так довіряли їй, що просили її розсуджувати їхні сварки. Жінка, яка колись була надто бідна, щоб закінчити школу, тепер сиділа як мирова суддя між цілими селами.

Люди казали, що Мері Слессор нічого не боїться. Це було не зовсім так. Мері часто боялася. Але вона давно вирішила, що краще боятися й іти, ніж бути в безпеці й лишатися, — бо вірила, що Бог іде разом із нею.

Гадсон Тейлор: людина, яка не хотіла бути чужинцем

Гадсон Тейлор був молодим чоловіком з Англії, який палко прагнув розповісти людям Китаю про Ісуса. У його часи Китай був найбільшою країною у світі, і більшість його мешканців ще жодного разу не чули доброї новини.

Коли Гадсон приїхав, він помітив те, що його стривожило. Місіонери там одягалися по-англійськи, жили в англійських будинках і їли англійську їжу. Для китайців вони виглядали як чужоземці, а чужинцеві важко здобути довіру, щоб йому повірили.

Тож Гадсон зробив те, що приголомшило інших місіонерів. Він відклав свій англійський костюм. Він одягнувся так, як одягалися китайці. Він відпустив довге волосся на потилиці й заплітав його в косу, як тоді робили китайські чоловіки. Дехто з його власних друзів сміявся з нього й казав, що він зайшов надто далеко. Але тепер, коли Гадсон ішов містом, люди не бачили в ньому чужоземця. Вони бачили людину, яка підійшла близько, яка стала одним із них, щоб вони захотіли слухати.

Гадсон хотів дістатися не лише узбережжя Китаю, а й безмежних внутрішніх земель, куди ще не ступав жоден місіонер. Для цього йому знадобилося б багато працівників і чимало грошей — а в нього майже нічого не було. Тож Гадсон ухвалив тихе й сміливе рішення. Він ніколи

не проситиме грошей у жодної людини. Він проситиме тільки Бога, у молитві, і довірятиме Богові, що Той пошле все потрібне.

Жити так було страшно. Бували часи, коли в шафі майже нічого не лишалося, а в кишені — зовсім нічого. Але знову й знову гроші надходили — іноді саме тієї години, коли були потрібні, від людей, які й гадки не мали, яка велика була потреба.

Гадсон Тейлор заснував місію, що відправила сотні працівників углиб Китаю, у місця, які сотні років чекали, щоб почути ім'я Ісуса. Він віддав цьому понад п'ятдесят років і ніколи не втомився ні від країни, ні від її людей.

Гадсон засвоїв урок, якого ніколи не забував: щоб дістатися до людей, спершу треба наблизитися до них. Він не хотів стояти здалеку й кричати. Він хотів підійти близько, стати другом — і не бути чужинцем.

Джордж Мюллер: людина, яка молилася за сніданок

Коли Джордж Мюллер був хлопчиком у Німеччині, він був зовсім не добрим. Він брехав і крав, навіть у власного батька, і ще до шістнадцяти років потрапив до в'язниці. Здавалося, що він останній на землі, хто міг би стати героєм віри.

Але Джордж зустрів Ісуса, і все змінилося. Він переїхав до міста Бристоль, в Англії, і там побачив те, від чого йому розривалося серце: діти без мам і тат спали просто на вулицях, голодні й самотні. Джордж вирішив збудувати для них дім.

А потім він вирішив дещо ще дивовижніше. Він вестиме цей дім так, щоб усі побачили, який справжній Бог. Він ніколи не проситиме грошей у жодної людини. Він не розсилатиме листів із проханнями й не натякатиме, що йому бракує. Про свої потреби він казатиме тільки Богові — і чекатиме.

Одного відомого ранку діти сіли за довгі столи, перед ними стояли тарілки й кухлі — а в домі не було ані крихти їжі й ані гроша, щоб її купити. Джордж підвівся й подякував Богові за сніданок, який вони зараз їстимуть, хоча їсти не було чого.

Щойно він закінчив молитися, у двері постукали. На порозі стояв пекар. Він не міг заснути вночі, сказав він, і відчув, що мусить устати й спекти хліба для дітей, — ось він, ще теплий. Потім постукали знову. Це був молочник: його візок зламався просто під дверима, і він не

хотів, щоб молоко скисло, — чи не хочуть діти його випити? Того ранку діти таки поснідали.

Таке траплялося не лише раз. За своє довге життя Джордж Мюллер подбав про понад десять тисяч сиріт і збудував великі будинки, де їх тримали в теплі, годували й навчали. І за весь цей час він не просив нікого, крім Бога.

Джордж Мюллер хотів, щоб увесь світ побачив одну просту річ: Бог чує, і Бог дає. Він довів це не мудрими словами, а десятьма тисячами дітей, які щовечора лягали спати ситими, бо поганий хлопчик із Німеччини навчився молитися.

Ґледіс Ейлворд: служниця, яка вивела сотню дітей

Ґледіс Ейлворд була невисокою жінкою з Лондона, яка працювала служницею й прибирала в чужих домах. Вона була певна, що Бог хоче, щоб вона поїхала до Китаю. Але коли вона попросила місійне товариство послати її, її перевірили й відмовили: вона, мовляв, недостатньо розумна і надто стара, щоб вивчити мову.

Ґледіс не здалася. Вона відкладала свою платню, пенні за пенні, поки не назбирала якраз на найдешевшу, найдовшу й найнебезпечнішу дорогу — потягом через усю Європу й Азію. Вона прибула до міста Янчен, високо в горах, майже ні з чим, окрім своєї Біблії та своєї впертості.

І там люди її полюбили. Мову вона таки вивчила. Вона відкрила заїжджий двір, де подорожні могли відпочити й послухати історії про Ісуса. Вона навіть стала урядовицею, що мала об'їжджати села, і скрізь, куди приходила, збирала дітей, про яких нікому було дбати, аж поки не мала їх повен дім.

Потім прийшла війна. Солдати вдерлися в край, і залишатися стало небезпечно. На руках у Ґледіс було майже сто дітей і жодного війська, щоб їх захистити, — тільки вона сама. Тож вона зробила єдине, що могла. Вона зібрала дітей і вирушила пішки через гори, щоб перевести їх у безпечне місце по той бік.

Дорога забрала майже два тижні. Вони видиралися крутими стежками й переправлялися через широку бурхливу річку. Їжі було мало, малеча втомлювалася, а Ґледіс несла найменших і співала, щоб усі йшли далі. Коли діти боялися, вона нагадувала їм про Бога, Який колись давно безпечно провів Свій народ через море.

Кожна дитина, всі до одної, перейшли гори живими.

Розумні люди казали Ґледіс Ейлворд, що вона не годиться. Бог узяв служницю, яку вони відкинули, і зробив її такою сильною, що вона змогла провести сотню дітей крізь війну.

Емі Кармайкл: мати врятованих

Емі Кармайкл народилася в Ірландії з карими очима, які їй не подобалися. Маленькою дівчинкою вона молилася, щоб Бог зробив їх блакитними, а вранці підбігла до дзеркала — а вони так і лишилися карими. Тоді вона засмутилася. Через багато років вона зрозуміла: Бог мав причину дати їй ці карі очі, і Він мав їх використати.

Емі виросла й поїхала далеко, на південь Індії, щоб розповідати людям про Ісуса. Там вона відкрила таємницю, що сповнила її жахом. Маленьких дітей, декотрі з яких були ще зовсім немовлятами, забирали з родин і віддавали жити при храмах, де з ними робили страшні речі і звідки їх ніколи не відпускали.

Емі не могла пройти повз це. Вона почала — дуже тихо й дуже відважно — рятувати дітей. Іноді налякану дитину таємно приводили до неї вночі. Іноді Емі сама йшла туди, куди їй не можна було ходити. Щоб пройти крізь натовп і не потрапити в руки, вона вдягала просте індійське сарі й фарбувала свою світлу шкіру кавою в темний колір — і тепер її карі очі, яких вона дівчинкою хотіла позбутися, допомагали їй злитися з натовпом і лишатися непоміченою. Бог знав.

Одне за одним, а потім десятками й десятками, врятовані діти приходили жити до Емі в місце під назвою Дохнавур. Вона зробила його справжнім домом, повним садів, пісень і безпеки, де дитина, яка знала тільки страх, могла навчитися сміятися. Діти не називали її «міс» чи «пані». Вони називали її *Амма* — що означає «мати».

Емі так і не вийшла заміж і ніколи не повернулася додому, до Ірландії. Усе своє життя вона віддала врятованим дітям Дохнавура. Наприкінці життя, після падіння, вона двадцять років не могла вийти зі своєї кімнати — і навіть тоді далі писала, розсилаючи слова втіхи й підтримки людям по всьому світу.

Емі Кармайкл колись хотіла інших очей і легшого життя. Натомість вона стала матір'ю дітям, яких більше ніхто не рятував, — і ні на що б їх не проміняла.

Це переклад, зроблений штучним інтелектом, який ще очікує перевірки носієм мови. Це не оригінальний текст автора.

© Ochorus. Оригінальна книжка Ochorus, написана для юних читачів. Історії правдиві; розповідь — наша власна.

Цей переклад підготувало Ochorus — безкоштовна бібліотека християнської класики.

Читайте онлайн безкоштовно на https://ochorus.com/uk/books/brave-for-god/

Більше безкоштовної класики на ochorus.com